

Moj spomin na ekskurzijo v Trst in tržaško zaledje

Osnovna šola Antona Ukmarja Koper, ali bolje rečeno, šola z modro streho, zeleno okolico in dih jemajočim razgledom, je šola, ki sem jo obiskoval tudi jaz. Čeprav se je v času, odkar te šole ne obiskujem več, marsikaj spremenilo, pa je eno zagotovo ostalo. Šola ste modri ljudje, učitelji, učenci, zaposleni in vsi tisti, ki njeno ime ponosno nosimo s seboj v svojih srcih. Poleg modrih ljudi pa je ostalo še nekaj. To je moj spomin.

Vsekakor ne bom nikoli mogel pozabiti teh čudovitih časov, ko sem se kot osnovnošolec devet let sprehajal po hodnikih in vsako leto doživel kaj novega. Ker praznujemo 120. obletnico rojstva Antona Ukmarja, osebe, po kateri šola nosi ime, se bom vrnil v leto 2015, ko smo se odpravili v njegov rojstni kraj.

Spomnim se, da je tistega dne sijalo sonce. Vsi smo nestrpnost pričakovali popoldan, ko se bomo učenci Turistične vzgoje pri učitelju Petru Grbcu, odpravili na ekskurzijo. In res, popoldne nas je pričakal avtobus, s katerim smo se odpravili proti Trstu. Kljub temu da je spomin že nekoliko medel, se v glavi skriva še nekaj barvne fotografije. Spomnim se prihoda v Trst in vožnje mimo Trga združene Italije ter zgradb okoli nje, ki so zaradi sonca odsevale zlati lesk. Vozili smo se na grad Miramar. Tistega leta sem za svoj rojstni dan dobil fotoaparata, ki me je spremljal na tej ekskurziji, zato sem ekskurzijo tudi dobro dokumentiral. Miramar se mi je zdel zanimiv in izvedel sem marsikaj novega.

Potem smo se odpeljali proti Proseku, rojstnemu kraju Antona Ukmarja. Tam smo si ogledali njegovo rojstno hišo in okolico ter se srečali z njegovimi sorodniki.

Na Proseku smo med drugim obiskali tudi knjižnico Borisa Pahorja in upali na srečanje z njim. Žal gospoda Pahorja ni bilo. Da bi nekoliko popestril vzdušje sem s svojim fotoaparatom fotografiral fotografijo gospoda Pahorja, ki je stal pred ograjo, in kasneje svojo fotografijo pokazal knjižničarki Mateji Kokošar in učiteljici Patriciji Kravanja. Najprej sem povedal, da sem ga srečal na ulici, kasneje pa pojasnil ozadje. Sledil je smeh. Po ogledu knjižnice smo se odpravili po Proseku in v sklopu Turistične vzgoje anketirali mimoidoče ljudi.

Počasi se je že temnilo, zato smo se odpravili proti domu. Ustavili smo se še na hribu, kjer stoji neokusna betonska cerkev piramidaste oblike. Nekateri smo si ogledali tudi njeno notranjost. Stavba se mi je zdela zanimiva, pa vendar nekoliko nenavadna in hladna zaradi debelih betonskih sten. Bolj sem užival, ko sem jo zapustil in se naužil pogleda na Tržaški zaliv.

Sakralni objekt pa mi še danes ni všeč zaradi same zgodovinske simbolike in vzrokov za njegovo gradnjo. Od tam smo se odpravili proti domu.

Kot zanimivost lahko povem, da sem se med pisanjem spominov ugotovil, da imam še danes v svoji denarnici vstopnico za ogled gradu Miramar. Predvsem sem ponosen na to, da sem svoj spomin dobro ohranil in hvaležen svoji (nekdanji) šoli, da nam je omogočala ustvariti tako lepe spomine.

Mark Djuraševič,
nekdanji učenec OŠ Antona Ukmarja Koper